

Въ ней съ пламенна народна любовъ сърдце му
тръпне,
И моли той Всевишний съ надежди да облѣй.

Въвъ часове съборни на праздници господни
Въ престолний градъ се стичва тамъ вѣрниятъ
народъ,
Тогазъ въвъ храма екватъ свещени химни родни,
Молитви Богу жежки огласятъ хладний сводъ

И азъ пришелецъ страненъ, стжпилъ съ
благоговение

Въ туй свято мѣсто—люлка на прежни ни борби,—
Застанахъ катъ поклоникъ въ замислено смирене
И тръпнейки си спомняхъ за роднитѣ сждби. . .

И сякашъ въ силуета металенъ на тазъ скин'я
— Символъ на избавлене отъ робскитѣ беди —
Азъ виждахъ скжпий образъ на моята родина
Съ желѣзний духъ и воля на нейнитѣ дѣди! . .

Цариградъ, 1931 г.

*

Покойниятъ екзархъ Йосифъ I настоявъ негово
време да се построи желѣзния храмъ св.-Стефанъ,
който по своята спретнатостъ се смѣта за единъ
отъ рѣдкитѣ паметници въ Цариградъ. Той е съ-
граденъ тъкмо преди 25 години, на сжщото мѣсто
между кварталитѣ Фенеръ и Балатъ, гдето е била
привременната историческа дървена черква, която
сега не сжществува. Основитѣ на последната сж
били отъ дѣсната страна на главния входъ въ
черковния дворъ, гдето сега се намиратъ мрамор-
нитѣ гробове на тримата владици — Иларионъ